

[Niels Helveg Petersen.]

foreligger senatsrapporter, der viser, med hvor stor skepsis man ser på denne virksomhed, som er ukontrolleret.

Spørgsmålet er, hvilke oplysninger der ukontrolleret via dette kan flyde ud af landet, og hvad de kan bruges til af fremmede myndigheder. Der er noget dybt betænkeligt ved dette, at der ikke er nogen kontrol overhovedet med den brug, der her gøres af registre. Danmark skal selvfølgelig ikke afskære sig fra at kunne anvende politimæssige oplysninger fra andre lande og skal heller ikke afskære andre lande fra at kunne anvende vore oplysninger, men en form for kontrol forekommer det os nødvendigt at bygge ind i systemet.

Lad mig slutte med at sige, at information om problemet, debat om det og oplysning om det er af største vigtighed. Jeg er tilfreds med, at der altså ikke lægges op til en hurtig afgørelse eller vedtagelse fra regeringens side. Der er tid til, at folketinget kan tænke sig om. Det gælder partierne, og det gælder altså også ministeren og hans ministerium, som ikke bør forlade denne debat med den holdning, at lovgivningen ligesom er færdig. Vi ønsker, at han nøje må overveje bl. a. de synspunkter, som vi her har fremført, før næste fremsættelse.

Normalt er det jo sådan, at socialdemokratiske ordførere er varme i deres lovprisning af regeringens forslag. Jeg lagde mærke til, at hr. Hjortnæs i dag var, om jeg så må sige, mere end lunken og forsigtig i sin vurdering. Vi er enige i, at der skal være lovgivning. Vi mener, at den fra starten skal være meget vidtgående. Ellers får vi dårlige registervaner, og det vil være skadeligt for sagen på den længere sigt.

Inge Krogh (KrF):

Man må hilse disse lovforslag velkommen. De er vel nok endda kommet temmelig sent, for registreringen er vel gået temmelig vidt, før man er begyndt at lovgive om det.

Det er, som om det enkelte menneske og det enkelte samfund er blevet betydelig mere sårbart, efter at registreringen er blevet så vidtgående. Man kan tænke sig dette med data, som passerer flere landegrænser, før de registreres, og skal passere dem igen, når der skal trækkes på dem i det land, hvor disse data kommer fra. Man kan tænke sig, hvad der sker, hvis de i krigstilfælde kommer i en fjendtlig magts hænder. Hvad vil der ske her i landet med de regi-

stre, vi har, i tilfælde af krig? Skal de øjeblikkelig destrueres, eller hvad vil der ske? Hvad vil der ske med alle disse registre, hvor en del af oplysningerne er værdifulde og uundværlige? Hvordan vil man kunne reproducere dem senere?

Jeg vil mest beskæftige mig med de offentlige registre. Der drejer det sig netop om dette: hvem kan trække på disse registre? Der er hos de offentlige myndigheder mange oplysninger. Der er oplysninger om sociale hjælpeforanstaltninger, om sundhedstilstand og sygdomme, om intelligenskvotient, om man kan betegnes som åndssvag, og andre ting. Hvem kan trække på dem? Det kan den myndighed, som det sorterer under. Men hvad vil det sige? Hvor mange kan gøre det? Så siger man, at der er tavshedspligt, men vi er vel efterhånden så langt ude, at måske – det er selvfølgelig groft sagt – halvdelen af Danmarks befolkning har tavshedspligt over for den anden halvdel, og det kan unægtelig gennemhulle tavshedspligten særdeles meget. Hvis der var virkelig skarpe regler for, hvem der kan trække på registrene, hvem der kan tappe dem, så ville der sikkert heller ikke være den modstand mod registreringen af narkomaner, som har været omtalt flere gange, og som jeg mener er nødvendig af hensyn til deres behandling.

Med hensyn til registertilsynet er det ikke rigtig omtalt i lovforslaget, hvilke personer det skal bestå af, ud over at formanden skal have juridisk embedseksamen. Det står mere tydeligt i retsforbundets forslag – de kalder det vist persondatanævn – og man tilråder, at det er folketinget, der skal udnævne medlemmerne. Der kan man igen stille spørgsmålet: hvad med den politiske infiltration?

Wilhelm (VS):

Når spørgsmålet om registrering er blevet et lovgivningsanliggende nu på det sidste, så skyldes det jo ikke kun, som de fleste erkender, en teknisk udvikling. Det skyldes lige så vel en samfundsmæssig udvikling, altså en kombination af de to ting. Det er en samfundsmæssig udvikling i retning af, at den moderne stat i dette samfund antager mere og mere bureaukratiske former, har større og større behov for at kontrollere og styre, somme tider til den enkelte borgers bedste, på sundhedsvæsenets område osv., men bestemt ikke altid med dette sigte, og en teknisk udvikling, hvor især edb-